

ת"פ 41412/03/11 - מדינת ישראל נגד עזאת אל עוברה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

05 מרץ 2015

ת"פ 41412-03-11 מדינת ישראל נ' אל

עוברה

בפני כב' השופט שמואל מלמד

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עזאת אל עוברה

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד קטיה הכהן ומתמחה יובל אבן זמיר

ב"כ הנאשם עו"ד שוקרי אבו עמאר

הנאשם בעצמו

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

ביום 11.09.14 הגיעו הצדדים להסדר טיעון לפיו כתב האישום יתוקן, הנאשם הודה ובטרם הרשעה נשלח לתסקיר אשר יבחן את שאלת אי ההרשעה ופיצוי למתלון.

על סמך הודאתו נקבע כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בעובדות כתב האישום המתוקן, עבירה של איומים בניגוד להוראות הסעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

על פי כתב האישום המתוקן ביום 30.08.09 על רקע שימוש בדרך איים הנאשם על המתלון בכך שרץ לעברו ופתח את דלת רכבו.

הנאשם נשלח לתסקיר לפיו, הנאשם כבן 52, נשוי ואב לשישה ילדים. בהתייחסותו לעבירה מתאר כי עבד באתר בניה, כאשר המתלון חנה את משאיתו וחסם את הרחוב, משלא נענה המתלון לבקשתו לפנות את המקום, נהג כלפיו באלימות מילולית והחלו חילופי גידופים והאשמות. הנאשם תאר קונפליקט שהתפתח ביניהם והסלים לאלימות מילולית.

בדיעבד, מבין באופן ראשוני את חלקו בהסלמת האירוע. לצד זאת תאר זאת כחלק אינטגרלי הקיים במסגרת עבודתו ונטה להתייחס בצמצום לבעייתיות שבכך. שירות המבחן שהנאשם הפנים במהלך השנים דפוסי התנהגות תוקפניים ובסיטואציות של תסכול ודחק מתקשה לשלוט בדחפים אלו.

בבחינת הסיכון להישנות עבירות אלימות, וחומרתה במידה ותבוצע שוב התייחס שירות המבחן לקשייו של הנאשם בוויסות דחפים, קושי בלקיחת אחריות על מעשיו וחוסר יכולת התבוננות באופן ביקורתי על עצמו, תוך שהוא מתנהג לעיתים בקלות דעת ביחס לתוצאות האפשריות של התנהגותו.

העדר מוטיבציה מצדו של הנאשם להשתלב בטיפול ייעודי לשליטה בכעסים, לא מצא שירות המבחן צורך לשלב את הנאשם בהליך טיפולי. שירות המבחן מצא להמליץ על ענישה מרתיעה ומצבת גבול.

לשאלת ההרשעה, הנאשם לא הציג מסמכים המעידים על פגיעה תעסוקתית במידה ויורשע, לפיכך, לא מצא שירות המבחן לנכון להמליץ על סיום ההליך ללא הרשעה.

בפתח הדיון הסנגור חזר מהטענה של אי ההרשעה, וזאת בהיעדר המלצה במסגרת תסקיר שירות המבחן.

מעבר לזה אציין, לשאלת ההרשעה אני סבור כי יש מקום להרשיע את הנאשם. הפסיקה חזרה ושנתה את המבחן הכפול על פי הלכת כתב ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, בפסקה 7 לפסק - דינה של כבוד השופטת ד' דורנר. הימנעות מהרשעה, חרף הקביעה כי הנאשם ביצע את העבירה, היא תוצאה חריגה, השמורה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שני תנאים מצטברים נקבעו, על מנת שניתן יהיה להימנע מהרשעה "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים."

בהעדר נסיבות כלשהן של פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, העדר נסיבה קונקרטית לאי הרשעת הנאשם אני מוצא להרשיע את הנאשם.

על סמך הודאת הנאשם אני מרשיע את הנאשם במיוחד לו בכתב האישום בעבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

הערך המוגן פגיעה בשלום ובטחונו של אדם. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, יש לקבוע, בטרם גזירת הדין את מתחם העונש ההולם, תוך התחשבות בעיקרון המנחה בענישה, שהוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם. בין סוג ומידת העונש המוטל עליו, מידת הפגיעה בערך החברתי המוגן, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות ביצוע העבירה. סבורני כי מתחם העונש ההולם בגין האירוע הוא מאסר על תנאי ועד 6 חודשי מאסר.

בהינתן המתחם האמור, יש לגזור את עונשו של הנאשם תוך שקילת המתחם ותוך התחשבות בנסיבות המשליכות על קביעת העונש המתאים, כאשר בענייננו יש ליתן משקל להלימה בגזירת העונש לביצוע העבירה ע"י הנאשם; נסיבות ביצוע העבירה וחומרתה; מידת הפגיעה בערך המוגן; גילו של הנאשם; הנסיבות עליהן עמדה ההגנה בטיעוניה; הודאתו המצביעה על נטילת אחריות; היותו נעדר עבר פלילי; האמור בתסקיר שירות המבחן והמלצותיו.

לאחר ששמעתי את הצדדים בהתחשב בטיעוניהם, על פי כל השיקולים הצריכים לגזר הדין אני קובע כי אלה העונשים שאני משית על הנאשם:

א. אני דן את הנאשם למאסר למשך 4 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים. התנאי הוא שלא יעבור את העבירה בה הורשע.

ב. הנאשם ישלם קנס בסך 500 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתם.

הקנס ישולם עד ליום 01.07.15.

ג. אני מחייב את הנאשם לשלם למתלונן ע"ת 3 פיצוי על סך 1,000 ₪. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט תוך 60 יום מהיום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בת"א, תוך 45 יום מהיום.

במידה וקיימים מוצגים הרי שהם יישמדו, יחולטו, יושבו לבעליהם על פי שיקול הדעת של קצין החקירות.

ככל שהופקד פיקדון בתיק על-ידי הנאשם ובהיעדר מניעה על-פי דין, הקנס והפיצוי יקוזז מהפיקדון ואת היתרה יש להחזירו לידיו או לגורם אחר לפי בקשת הנאשם.

הנאשם יפנה למזכירות ביהמ"ש לקבלת שובר תשלום קנס והפיצוי.

ניתנה והודעה היום י"ד אדר תשע"ה, 05/03/2015 במעמד הנוכחים.

שמואל מלמד , שופט